

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 14 marca 1989 r.

w sprawie zgłaszania mienia osób krajowych znajdującego się za granicą oraz mienia osób zagranicznych znajdującego się w kraju.

Na podstawie art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 15 lutego 1989 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 6, poz. 33) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osoby krajowe, z wyjątkiem cudzoziemców, są obowiązane zgłosić Narodowemu Bankowi Polskiemu następujące rodzaje ich mienia, znajdującego się za granicą, a także jego utratę:

- 1) udziały w spółkach i przedsiębiorstwach;
  - 2) nieruchomości,
  - 3) waluty obce, jeżeli ich równowartość przekracza kwotę 1 000 000 zł, z wyjątkiem:
    - a) walut obcych nie podlegających sprowadzeniu do kraju na podstawie zezwolenia dewizowego,
    - b) walut obcych będących w dyspozycji przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych i innych przedstawicielstw korzystających z immunitetu i przywilejów dyplomatycznych lub konsularnych albo stanowiących przedmiot statutowej działalności polskiego banku dewizowego.
  - 4) akcje, obligacje, listy zastawne emitowane lub wyśfawiane w walucie obcej, jeżeli ich równowartość przekracza łącznie 1 000 000 zł,
  - 5) złoto i platynę w postaci stanowiącej wartość dewizową, jeżeli łączna masa czystego kruszcu każdego z tych metali przekracza 250 g; obowiązek zgłaszania nie dotyczy kruszców stanowiących przedmiot statutowej działalności polskiego banku dewizowego.
2. Wartość mienia oblicza się w złotych, według

kursu walut obcych, ustalonego przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego, przyjmując za podstawę obliczenia wartość nominalną mienia, a w razie jej braku lub niemożności ustalenia — jego wartość szacunkową, określoną z uwzględnieniem aktualnych cen w miejscu, w którym znajduje się mienie.

§ 2. Osoby zagraniczne, z zastrzeżeniami wyłączenia, o którym mowa w art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 15 lutego 1989 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 6, poz. 33), są obowiązane zgłosić Narodowemu Bankowi Polskiemu ich mienie, o którym mowa w § 1 ust. 1 pkt 1 i 2, znajdujące się w kraju, a także jego utratę.

§ 3. 1. Zgłoszenie mienia powinno być dokonane w terminie 30 dni od daty nabycia własności lub uzyskania wiadomości o jej nabyciu.

2. Zgłoszenie utraty mienia powinno być dokonane w terminie 30 dni od jego utraty lub uzyskania wiadomości o jego utracie.

§ 4. Zgłoszenia mienia, a także jego utraty, należy dokonać w Narodowym Banku Polskim na formularzu ustalonym przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego, obejmującym w szczególności następujące dane dotyczące tego mienia: kraj i miejsce, w którym znajduje się mienie, rodzaj mienia i jego wartość, ustanowione obciążenia, a w razie utraty mienia — sposób i termin utraty.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15 marca 1989 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. *J. Patorski*